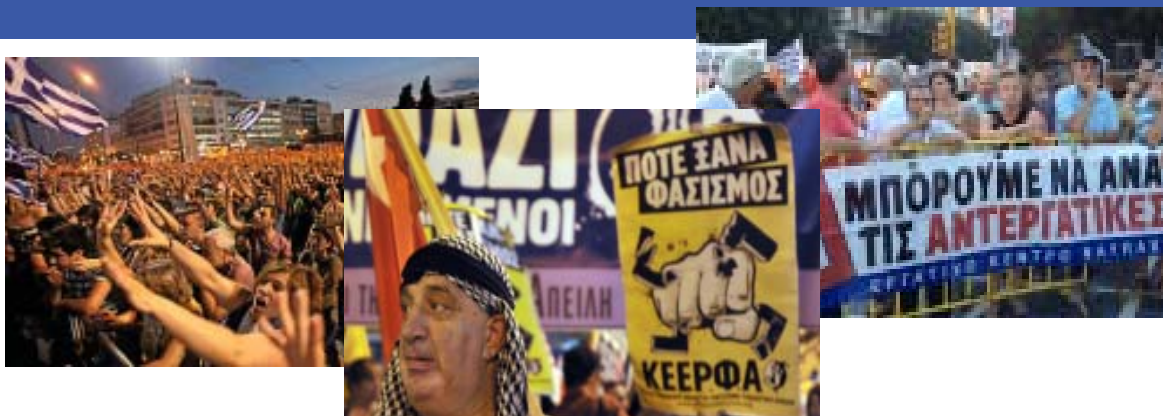

SOLIDARITET 0030

NÄTVERKET FÖR GREKLAND HAR BILDATS

En organisation för solidaritet med det grekiska folket har bildats vid ett möte i Stockholm. Organisationen heter Nätverket för Grekland och har ambitionen att spridas till fler städer runt om i Sverige. Mötet antog en politisk plattform som ska vara vägledande för organisationens verksamhet:

”Nätverket för Grekland är en demokratisk, antirasistisk och partipolitiskt obunden organisation som genom information och utåtriktade aktiviteter verkar för solidaritet med Greklands folk i den ekonomiska krisen.

Nätverket för Grekland motsätter sig Europeiska unionens och Internationella valutafondens åtstramningspolitik som fördjupar krisen och hotar demokratin.

Verksamheten vägleds av följande fem politiska krav:

1. Stoppa EU/IMF:s åtstramningspaket.
2. Människor före banker.
3. Ge ungdomen arbete och framtid i Grekland.
4. Stoppa nedmonteringen av demokratin.
5. Solidaritet med alla som bor i Grekland – Nej till rasism och fascism.”

Nätverket planerar bland annat att fortlöpande ge ut ett nyhetsbrev med aktuell information om vad som händer i Grekland och Euroland, att starta en hemsida och Facebookgrupp, att anordna studiecirkel och offentliga möten och andra utåtriktade aktiviteter. Ett första offentligt möte kommer att ske fredagen den 21 februari klockan 18.00 på ABF-huset i Stockholm. Kajsa Eki Ekman, författare och journalist ska svara på frågan om vad som händer i Grekland i dag.

Dessutom planeras en stor solidaritetsgala den 3 maj på Åsö gymnasium i Stockholm med Mikael Wiehe, Jenny Wrangborg, Dror Feiler, Nike & Röda Orkestern, Taximi, Pierre Ström, Alexandra Pascallidou, Tomas Bolme och en rad andra kulturpersonligheter.

I samband med galan kommer det också att genomföras en auktion av konstverk som är skänkta av Christer Themptander, Dror Feiler, Sara Granér, Robert Nyberg, Leif Zetterling, Gunilla Sköld-Feiler, Ulf Frödin, Lena Acebo med flera.

Nätverket för Grekland sprids nu över hela landet. Vill du vara kontaktperson för Nätverket för Grekland på din ort, kontakta Elie Candilas på mejladress eliecandi52@hotmail.com.

ELISAVET TZIAMPAZI JOHANSSON

ELITERNA ÄR DET VERKLIGA HOTET MOT DEMOKRATIN

Aten liknar en polisstat dagen då Grekland ska ta över ordförandeskapet i EU. Inga demonstrationer är tillåtna, har tidningarna förklarat. Hela stadskärnan är avspärrad. Överallt poliser. Poliser utposterade i långa rader längs gatorna, ända fram till Syntagma till Pagrati. Kravallpolisens mörkblå bussar slamrar förbi en efter en. Några få modiga själar vågar sig ändå ut med plakat, från "Vi betalar inte"-rörelsen och det som återstår av ekonomen Dimitris Kazakis front EPAM. De motas snabbt bort av tårgas och batonger. Jag går runt i staden till fots, kryssar genom avspärningarna. Vid flera sopcontainrar står matlådor av plast. Bröd och moussaka. Vänliga själar ställer ut dem så att de hungriga inte ska behöva rota i soporna efter mat.

Är detta det nya Europa? Som mer och mer börjar likna Kina? Fattigt, oskyddat, utan rättigheter för de anställda, medan de moderna projekten – EU, EMU – seglar vidare under allt auktoritärare flagg. Det senaste året har krisländerna Spanien och Grekland kraftigt begränsat demonstrationsrätten. Stora böter för den som ordnar en olaglig manifestation i Spanien, åtal för den offentliganställda som strejkar i Grekland. Det är inte underligt utan helt logiskt. Det går helt enkelt inte att sänka människors standard så mycket och så fort med bibehållna demokratiska rättigheter.

Det främsta hotet mot demokratin i Grekland kommer inte, som man vill få oss att tro, nerifrån, från nazisterna i Gyllen gryning. De är ett symptom. Hotet mot demokratin kommer uppifrån, från trojkan och den grekiska eliten, som avskaffar rättighet efter rättighet.

I samband med att Grekland tog över ordförandeskapet i EU, publicerade Expressen en ledartext [29 december] där alla vandringsägarna upprepades igen. Grekland var: "ett land som bluffade sig till ett EMU-medlemskap". Notera; i Expressens version är det landet som bluffat, inte som i verkligheten, centralbanken i samarbete med Goldman Sachs. "Där skattesmitning är den stora folksporten." Märk väl; det är tydligen folket

som njuter av att skattefuska, inte storföretagen, och felet ligger inte hos skattesystemet som tillåter sådant. Mer; ett land där "ansvarslösa fackföreningar har bestämt sig för att generalstrejka ekonomin mot avgrunden". Intressant, jag hörde en grekisk fascist säga exakt samma sak; allt är fackföreningarnas fel, därför ska de förbjudas. Vidare: Nu när landet tar över EU kan det "inte räkna med någon grekisk gräddfil". Märk hur tonen lutar mot beskrivningar av bortskämda barn som vill ha särbehandling – vi är långt från Atens utblottade människor som rotar i soporna här.

Det här är antidemokratisk retorik. "Ansvarslösa", "folksport", "bluffade" och vill ha "gräddfil". Detta är den ideologiska överbyggnad som behövs för att kunna inskränka demokratiska och fackliga rättigheter och göra Grekland till en skuldkoloni, vilket det i praktiken har blivit – räntebetalning på utlandsskulden går idag före skola, sjukvård, välfärd. 30 procent av befolkningen är arbetslös, 65 procent av ungdomen, och de som arbetar inom det offentliga har fått lönen halverad – resten ska gå till utländska banker.

KAJSA EKIS EKMAN

FOTO: EVA LINDBLAD

EU:S NYLIBERALA EKONOMISKA POLITIK

”Kriser kan man inte tycka om, men de erbjuder många gånger en möjlighet att komma framåt.” Så resonerar Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble [Dagens Nyheter 29 mars 2012].

Eurokrisen är ett verktyg för att påbjuda en ekonomisk-politisk ideologi som saknar demokratisk legitimitet. Det är just därför det är arbetsgivarnas kamporganisationer SAF och Industriförbundet, numera fusionerade till Svenskt Näringsliv, och storföretagens inflytelserika lobbyorganisationer som European Roundtable of Industrialists och Association for the Monetary Union of Europe, som varit mest pådrivande för utvecklingen av EU:s inre marknad med gränslös rörlighet för varor, tjänster arbetskraft och kapital, och därefter EMU, EU:s valutaunion med en överstatlig valuta – euron – och en överstatlig självständig centralbank i Frankfurt.

Med EU ökar marknadskrafterna sitt inflytande över fördelning och utveckling, och den politiska – eller demokratiska – styrningen minskar i motsvarande grad.

I euroområdet kan man byta regering, men aldrig politikens innehåll eftersom den är grundlagsfäst [Lissabonfördraget]. Demokratin i medlemsstaterna blir utan mening. Något som öppnar för politikerförakt [egentligen politikernas förakt för väljarna] och högerpopulism.

Ett skrämmande exempel är Grekland, där det nynazistiska partiet Gyllene gryning ökar sitt stöd i opinionsmätningarna.

Den europeiska unionen i allmänhet och den ekonomiska och monetära unionen i synnerhet, bygger på en nyliberal ekonomisk politik.

Mario Draghi, chefen för den Europeiska centralbanken [ECB], dödförklarar den europeiska välfärdsmodellen. I en intervju i Wall Street Journal [23 februari 2012] konstaterar han kort och gott att Europa ”inte längre har råd med generella välfärdssystem”. Modellen har redan havererat anser Draghi. Han förutser bistra tider för regeringarna som tvingas balansera fortsatt åtstramning med ”strukturella reformer” [läs avregleringar och privatiseringar]. Draghi ser den grekiska krisen som ett förebud om den nya tidens villkor med krav på besparingar och liberalisering.

GÖSTA TORSTENSSON

ÖVERSKOTT ÄR ANDRA LÄNDERS UNDERSKOTT

Återinförandet av guldmyntfoten 1924 bidrog enligt flertalet bedömare till att 30-talsdepressionen blev så djup som den blev. De länder som hade underskott tvingades, för att inte förlora sina guldreserver, att föra en politik som starkt påminner om eurozonens krishantering: sänkta löner och minskade statsutgifter och sociala förmåner, det vill säga det som idag går under namnet intern devalvering. Att politiken också starkt bidrog till den fasansfulla politiska utvecklingen på 1930-talet har också påpekats av många.

Överskottsländerna kunde fortsätta att samla i ladorna, på ungefär samma sätt som EMU:s överskottsländer med Tyskland och Holland i spetsen gör idag. Det är denna asymmetriska fördelning av anpassningsbördan då länderna går i otakt, vilket de förr eller senare gör, som är huvudorsaken till att valutaunioner som råkar i kris får en starkt deflationistisk bias, och som John Maynard Keynes varnade för när han år 1926 utnämnde den återinförda guldmyntfoten till en ”barbarisk relik”.

Bristen på symmetri ansågs på guldmyntfotens tid kunna kompenseras av det faktum att ländernas penningmängd var knuten till guldinnehavet. Tanken var att länder med bytesbalansunderskott och utflöde av guld därmed mer eller mindre automatiskt skulle få en lägre inflation och förbättrad konkurrenskraft jämför med överskottsländer. Keynes tillhörde dock dem som tidigt varnade för att sätta någon tilltro till denna mekanism. Inför Bretton Woods-förhandlingarna 1944 pläderade Keynes starkt – dock utan framgång – för att ett system med ”i princip” fasta växelkurser måste innehålla såväl valutakontroller som bindande regler som sätter press på överskottsländer att stimulera sina ekonomier och till och med betala böter om valutareserverna skulle öka för snabbt.

Inom EMU finns, som bekant, inget regelverk av slikt slag. Mantrat från överskottsländerna har i stället varit: ”Ryck upp er, gör som vi, bli konkurrenskraftiga!” Men så länge länder handlar med varandra, och inte med Venus eller Mars, motsvaras varje bytesbalansöverskott av andra länders underskott.

STEFAN DE VYLDER

”Åtstramningspolitiken måste stoppas innan det är för sent”

Nedanstående artikel av en rad prominenta personer i det svenska samhället publicerades på Dagens Nyhters debattsida den 17 oktober 2013, och kan sägas vara startskottet för den solidaritetsrörelse med det krisdrabbade grekiska folket som nu håller på att växa fram över hela Sverige i vad som kallas Nätverket för Grekland. Av denna anledning republicerar vi debattartikeln i detta det första numret av Solidaritet 0030. [GT]

GREKLAND BEFINNER SIG I DAG i en mycket svår situation. Arbetslösheten ligger på nära 30 procent, för ungdomar på 65 procent. Fattigdomen har ökat kraftigt. Nedskärningarna drabbar vanliga greker hårt. Skolor, sjukhus, vård och omsorg försämras. Ungdomar emigrerar i massor.

Sverige har en historia av solidaritet med Grekland. Från Röda Korsets insatser under den nazistiska ockupationen till den enorma solidariteten från svenska folket under diktaturen 1967–1973.

Under dagens kris har solidariteten lyst med sin frånvaro. Från många svenska politiker har i stället motsatta tankegångar hörts. Tillsammans med flera medier har de deltagit i skuldbeläggandet av landet. Man skyller på det grekiska folket och upprepar i vissa fall rena missför-

stånd om deras arbetsvillkor och pensionsålder.

Vi kommer att arbeta för att bilda ett svenskt nätverk för solidaritet med Grekland. Nätverket ska vara partipolitiskt obundet och välkomnar alla som vill uppmärksamma situationen och arbeta för att förändra den.

Vad är det då som behövs?

Naturligtvis uppmanar vi alla att stödja befolkningen ekonomiskt, till exempel genom bidrag till SOS Barnbyar som tar hand om de barn föräldrarna inte längre kan mätta, eller till de sjukhusinsamlingar som går till läkemedel och sjukvård eller andra insamlingar som når det grekiska folket.

Men främst kräver vi att Sverige höjer rösten emot den sparpolitik som nu påtvingas landet från den så kallade trojkan [EU, ECB och IMF]. Den politiken förvärrar bara Greklands situation. Skulden ligger i dag på runt 170 procent av BNP. Att i detta läge kräva att landet ska fortsätta betala räntor, samtidigt som ekonomin krymper, är orimligt. Det kommer bara att leda till att situationen förvärras. I stället för att lindra gör åtgärderna det motsatta: det blir omöjligt för landet att komma på fötter.

De nödlån som trojkan ger Grekland har kallats räddningspaket eller sparpaket. I själva verket är det lån mot ränta. Många långivare har kunnat låna till en ränta på 1 procent och sedan lånat vidare pengar till Grekland mot en ränta på mellan 3 och 5 procent. På så sätt fortsätter man att tjäna pengar på landets kris, alltmedan Grekland inte längre har råd att underhålla sin offentliga sektor och befolkningen går på knä.

Krisen offrar välfärden och hotar demokratin. Trojkan och den grekiska regeringen stoppade inte bara förslaget om en folkomröstning om åtstramningspolitiken. Under en tid tillsattes dessutom en riksbankchef som premiärminister utan att folket fick säga sitt. Som en följd av trojkans åtstramningspolitik stängdes det statliga tv- och radiobolaget.

Åtstramningspolitiken har också bidragit till ökad rasism då det nynazistiska partiet växer genom att skylla krisen på invandrarna. Rasism är

inget nytt fenomen vare sig i Grekland eller i Europa. Men historien visar oss att rasism, nedskärningar och depression är en farlig kombination. Mordet på den grekiske rapparen Pavlos Fyssas är bara ett exempel.

Självfallet bär grekiska politiker ett eget ansvar för det finansiella läge landet hamnat i. Men för att Grekland ska kunna leva och ekonomin ska kunna återhämta sig måste sparpolitiken upphöra. Skulden måste skrivas ned och omförhandlas. IMF publicerade en rapport i juni där man erkände att hanteringen av Grekland hade varit ett misstag. I rapporten, IMF Country Report No. 13/156, står att omförhandling av skulden borde ha skett tidigare och att tillväxtprognoserna varit för optimistiska med tanke på landets stora statsskuld. ”Att förhandla om skulden hade varit det bästa alternativet från början”, skriver IMF.

Vi uppmanar svenska regeringen att höja rösten för demokrati, välfärd och solidaritet. Åtstrammingspolitiken måste stoppas innan det är för sent.

**ANDREAS BOUKAS, forskare och grundare av
Grekiskt Kulturcentrum**

SVEN BRITTON, professor och läkare

LARS GÖRAN CARLSON, regissör och skådespelare

PETER CURMAN, författare och poet

KAJSA EKIS EKMAN, journalist och författare

ARIS FIORETOS, författare

THEODOR KALLIFATIDES, författare

**KRISTER KUMLIN, Sveriges ambassadör
i Aten 1993–1997**

AZAR MAHLOUJIAN, författare

**ELISABETH MARJANOVIA CRONVALL,
regissör och producent**

BEHRANG MIRI, musiker och skådespelare

LENNART PALM, historiker vid Göteborgs universitet

**ALEXANDRA PASCALIDOU, författare och
programledare**

**MATS ROSENGREN, professor i retorik,
Södertörns högskola**

**LARS RYDBECK, docent i nytestamentlig
filologi vid Lunds universitet**

ARJA SAIJONMAA, sångare och humanitär aktivist

JAN STOLPE, översättare

JAN HENRIK SWAHN, författare

**JESPER SVENBRO, filolog, ledamot av
Svenska Akademien**

TOMAS TRANSTRÖMER, poet

MIKAEL WIEHE, protestsångare

**PER WÄSTBERG, författare, ledamot av Svenska
Akademien, f d ordförande Internationella PEN**

SOLIDARITET UTAN RÄNTA

Nätverket för Grekland kommer att genomföra en stor solidaritetgala – Solidaritet utan ränta – för det krisdrabbade grekiska folket lördagen den 3 maj klockan 15.00–21.00 på Åsö gymnasium i Stockholm. På galan kommer en lång rad kända personer att framträda; Mikael Wiehe, Arja Saijonmaa, Kaya Ålander, Jan Hammarlund, Kajsa Ekis Ekman, Pierre Ström, Jenny Wrangborg, Stefan Sundström, Nicke & Röda orkestern, Alexandra Pascalidou, Dror Feiler med band, Silvana Turpin, Jim T Saint, Taximi, Kim Anderzon, Touch of Blues för att nämna några.

I Grekland är demokratin satt på undantag. Sedan flera år står landet under politisk ockupation av den så kallade trojkan – EU-kommissionen, Europeiska centralbanken [ECB] och Internationella valutafonden [IMF] – som tvingar grekiska politiker att genomdriva en stenhård åtstrammingspolitik. De ”nödlån” som trojkan och enskilda euroländer ställt till Greklands förfarande är krediter, inte gåvor, och räntan på lånen är väsentligt högre än vad långivarna själva får betala på kreditmarknaden. Pengarna tar alltså en omväg över Aten men går sedan snabbt vidare till framförallt tyska och franska storbanker.

Sverige har en historia av solidaritet med Grekland. Från Röda Korsets insatser under den nazistiska ockupationen till solidariteten från svenska folket under militärdiktaturen 1967–1973. Under dagens kris har solidariteten lyst med sin frånvaro. Men det vill vi ändra på. Greklands sak är vår – även i dag. Solidaritetsgalan – Solidaritet utan ränta – är ett led i detta viktiga arbete.

Nätverket för Grekland är arrangör för solidaritetsgalan, men vi vill gärna att fler organisationer och företag [inte politiska partier] är med som medarrangörer. För att bidra till att täcka våra kostnader vill vi att medarrangerade organisationer bidrar med [minst] 5.000 kronor. [För mindre organisationer är summan förhandlingsbar om ni exempelvis hjälper till med att sälja biljetter.] Ni kommer då att stå med som medarrangörer på affischer, flygblad, annonser med mera, och ni får rätt att sätta upp en monter/bokbord i anslutning till aulan på Åsö gymnasium. För mer information ring Gösta Torstensson på 070-286 08 70 eller Elisavet Johansson Tziampazis på telefon 076-593 49 29.

ELISAVET JOHANSSON TZIAMPAZIS

EUROLÄNDERNA STÅR INFÖR ETT VÄGVAL

EU-federalisten Rolf Gustavsson skriver i Svenska Dagbladet om ett hemligt diskussionsprotokoll som läckt från senaste EU-toppmötets arbetsmiddag. Det intressanta med detta protokoll är att de högsta politiska ledarna från respektive EU-land diskuteradeförslaget om bindande avtal för euroländerna som ger EU-kommissionen rätt att lägga sig i hur länderna sköter sig och då särskilt sitt budgetarbete. Arbetet med en nationell budget är själva kärnan i den demokratiska processen utifrån vad som har utlovats i senaste valrörelsen till det nationella parlamentet i respektive land.

Trycket är starkt på en nationell regering att följa opinionen när arbetet med nästa budget skall göras. Nedskärningar och reformförslag från väljare och intresseorganisationer skall avvägas. Det var detta som gjorde att euroländernas stabilitetspakt med krav på budgetbalans började nonchaleras för omkring tio år sedan, bland annat av Tyskland och Frankrike.

Tysklands återvalda förbundskansler Angela Merkel, som känner att hennes land nu får stå för notan under eurokrisen, vill ta nya tag i att styra euroländerna och kringskära deras självbestämmande i budgetfrågor. Men Merkel blev i det närmaste isolerad under arbetsmiddagen. Det tyska förslaget mötte motstånd från flera håll.

Spaniens premiärminister Mariano Rajoy från högerpartiet Partido Popular, skall tydligen ha anfört angreppen mot kraven på förpliktigande avtal. Frankrikes president socialisten Hollande vacklade och visste nog inte vilket ben han skulle stå på.

Belgiens premiärminister, socialisten di Rupo, vann gehör för den typiskt belgiska manipulativa kompromissen: skjut frågan på framtiden till efter valet till EU-parlamentet i maj 2014. Rädslan för att väljarna skall bli än mer EU-kritiska var påtaglig.

Inför detta motstånd skall Merkel ha låtit frågan falla med den bittra kommentaren att var och en får ta sitt ansvar. Utan nödvändig budgetdisciplin kommer den gemensamma valutan att spricka.

Det är just här som vägvalet står – antingen skall euron bestå och då måste man kringgränna euroländernas självbestämmande inom nationell

budgetpolitik eftersom de faller undan för sina respektive väljares krav och struntar i påbud om besparingar från EU. Eller också får man backa och upplösa euron som valuta därför att den fungerar inte i den politiska verkligheten.

Troligtvis kommer euroländerna att vackla fram på en mellanväg och eurokrisen puttrar på med ibland starka utslag i några av länderna, som då tacklas med brandkärsuttryckningar. Samtidigt blir väljarna än mer frustrerade över långvarigt tuffa tider och en del väljer att rösta på extremistpartier i valen.

JAN Å JOHANSSON

DEN HEMLIGA FRANKFURTGRUPPEN

Redan år 2000 förklarade storföretagslobbyorganisationen European Roundtable of Industrialists dåvarande ordförande Daniel Jensen att ”en rigid nationalstat håller på att brytas ned. En dubbel revolution är på väg: å ena sidan reducerar vi statens och den offentliga sektorns makt i allmänhet genom privatisering och avreglering, å andra sidan överför vi många av nationalstatens befogenheter till en mer modern och internationellt sinnad struktur på europeisk nivå.”

Den mäktigaste aktören i den av baron Jensson efterlysta ”europeiska strukturen” är den så kallade Frankfurtrundan. I denna informella grupp möts Tysklands förbundskansler Angela Merkel, Frankrikes president Nicholas Sarkozy, IMF-chefen Christine Lagarde, Eurogruppens ordförande Jean-Claude Juncker, EU:s rådsresident Herman van Rompuy, EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso och ECB-chefen Mario Draghi. Frankfurtrundan har förmöten innan de vanliga EU- och Eurotoppmötena, och det var Frankfurtrundan som drog undan mattan för Greklands premiärminister Giorgos Papandreou och Italiens premiärminister Silvio Berlusconi, och ersatte dem med EU-teknokraterna Loukas Papademos och Mario Monti.

Finanspakten ger de europeiska stormakterna – Tyskland och Frankrike – större möjligheter att driva igenom sin vilja. I förlängningen öppnar den pågående avdemokratiseringen för att EU [läs Berlin och Paris] helt tar över den ekonomiska politiken, inklusive finanspolitiken.

GÖSTA TORSTENSSON

GREXIT – SKULLE KUNNA VARA DICIPLINERANDE

Efter grekiska parlamentsvalet 2012 började plötsligt hela Europa tala om "Grexit", alltså att slänga ut Grekland från Euron. Efter att ha upprepat "otänkbart" i ett par års tid tyckte exempelvis Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble och EU-kommissionens Manuel Barroso inte längre att det var en så dålig idé. I själva verket har tyska finansdepartementet sedan flera år tillbaka haft en arbetsgrupp som studerat frågan, enligt Der Spiegel.

Men varför har det tyska etablissemangen börjat gilla idén?

Jo, exempelvis Die Zeits ledarsida skriver: "Italien, Spanien och Portugal skulle snabbt inse de dramatiska konsekvenserna av Greklands vårdslöshet. Det skulle motivera dem att korrigera gamla misstag. Grekland kan ha gjort euron en sista tjänst".

Frankfurter Allgemeine Zeitung håller med: "Ett utträde skulle faktiskt kunna ha en disciplinerande effekt på andra länder: de som vill ta en genväg förbi reformer och budgetnedskärningar kan få en obehaglig upplevelse."

EU agerar enligt klassisk militär logik: det enda som kan få soldaterna att springa mot minfält och skyttegravar, är att de vet att de blir skjutna som desertörer om de vänder om.

JON WEMAN

PARLAMENTARISK DIKTATUR

"Vi har ingen demokrati. Vi har en parlamentarisk diktatur. Trojkan tillsatte teknokraterna. De krönte krisverket sed sin förtrogene bankir Luca Papademos, som arbetat på Europeiska centralbanken [ECB]. Han tillsattes utan fria val. Som Merkel marionett i hennes tyska dotterbolag", säger en man i kön till ett skattekontor i Glyfada, en förort till Aten.

Trojkan, det är EU-kommissionen, ECB och IMF, som har i uppdrag att övervaka att åtstramningspolitiken och lånevillkoren uppfylls. En

räddningstriad som av många sydeuropéer beskrivs som en invasion av kalkylerande kostymnissar beväpnade med laptops.

Trots att det senaste valet vinnare var de två tredjedelar som röstade emot trojkans krav sitter de oppositionella inte i regeringen. Det är en bagatell med tanke på att Angela Merkel, IMF och andra EU-toppar inför valet deklarerade att valresultatet inte hade mandat att riva upp teknokratregeringens ekonomiska åtaganden. Med andra ord: ett demokratiskt val där allt redan var förutbestämt. Då kan man ju undra varför landet gick till val över huvud taget?

"Demokrati? Det här är en bordell" ingriper en annan man i kön tillskattekontorert. "Den köper och säljer oss som vore vi historiens horor."

ALEXANDRA PASCALIDOU

LÅN FRÅN STORBANKER TILL OCKERRÄNTA

En vanligt förekommande myt i debatten om Grekland är att skattebetalarna i den mer välbärgade delen av Europa tvingas betala för krisen i de av eurokrisen drabbade länderna genom de nya EU-organen "räddningsfonderna", tillfälliga EFSF och permanenta ESM.

Fakta är att skattebetalarna i norr inte behövt lägga en cent för skuldländerna i söder. Det är inte bidrag, utan lån det handlar om, länge till vad som kan beskrivas som närapå en ockerränta, 5,9 procent.

EU-länderna i norr har via EFSF till exempel tjänat 9 miljarder euro på räntan på de lån som Irland fät. Enbart Frankrike har på sin medverkan i de grekiska nödlånen tjänat 1,4 miljarder euro.

"Är EU en offentlig institution eller en vinstmaximerande bank", frågar den tyske ekonomen Rainer Lenz upprört.

Grekland använder se så kallade räddningslånen de får via EFSF till att framför allt betala av på sina gamla statsobligationer.

Pengarna tar alltså en omväg över Aten men går sedan snabbt vidare till framförallt tyska och franska banker. Det ser nästan ut som ett dolt bankstöd.

BJÖRN ELMBRANT

TROJKAN AVVISAR GREKISK FINANSPLAN

En officiell regeringstjänsteman för Grekland bekräftar att trojkan med IMF, EU-kommissionen och ECB har avvisat regeringens finanspolitiska plan för 2014.

Inspektörerna från trojkan ansåg att den finanspolitiska planen var otillräcklig och skickade därmed tillbaka den till det grekiska finansdepartementet.

Vidare bekräftade tjänstemannen att finansministrarna i Eurogruppen inte kommer att besluta om utbetalningen av decemberlånet på 4,9 miljarder euro vid mötet i januari, då trojkans bedömning är fortsatt ofullständig.

Tidigare har det rapporterats från olika källor att Grekland måste reformera sin finanspolitiska plan och även specificera de exakta åtgärderna som krävs för att täcka ett finanspolitiskt underskott under 2015, innan man kan få ytterligare utbetalningar av lån.

Greklands regering har samtidigt insisterat på att budgetunderskotten är mycket mindre än vad trojkan bedömer. Greklands nästa obligationsförfall sker i maj och uppgår till 9,2 miljarder euro.

Finansminister Yiannis Stournaras har tidigare indikerat att regeringen inte har någon brådska att avsluta förhandlingarna med trojkan då det inte finns någon omedelbart förestående återbetalning av obligationer.

PER HERNMAR

GREKISKA FOLKETS HÄLSA ÄVENTYRAS

FN-utredare riktar skarp kritik mot åtstramningspolitiken i Grekland som får allt allvarigare konsekvenser för befolkningens hälsa. Tio procent lever i extrem fattigdom och få har tillgång till akassa konstaterar utredaren Cephias Lumina.

Den oberoende utredaren Cephias Lumina som arbetar på uppdrag av FN:s Högkommissarie för mänskliga rättigheter riktar skarp kritik mot åtstramningspolitiken i Grekland. Han anser att en del av de mänskliga rättigheter som Grekland skrivit under på hotas av de hårda nedskärningarna, arbetsmarknadsreformerna och privatiseringarna som regeringen genomfört de

senaste tre åren för att få så kallade krislån.

– De tillgängliga bevisen tyder på att de alltför rigida åtgärderna har resulterat i en krympning av ekonomin såväl som stora sociala kostnader för befolkningen, säger Cephias Lumina.

Han pekade bland annat på att folk sparkas utan lagligt stöd, att pensioner sänkts med upp till 60 procent, att det socialförsäkringssystemet bara omfattar en del av befolkningen, att den offentliga sjukvården har blivit allt mer otillgänglig och den höga graden av barnfattigdom. Sedan 2009 har antalet hemlösa ökat med 25 procent. Bara 160.000 personer får arbetslöshetsersättning.

– Jag är bekymrad över att bland de företag som privatiserats finns allmännyttiga företag som tillhandahåller grundläggande offentliga tjänster såsom vatten, sanitet och energi, sade Cephias Lumina som lägger fram sin rapport om läget i Grekland för FN:s råd för mänskliga rättigheter i mars 2014.

EVA-BRITT SVENSSON

FATTIGDOM TROTS ARBETE MENAR EU-RAPPORT

– En stor ökning av fattigdomsriskerna hos den arbetsföra befolkningen är en av de mest påtagliga samhällsliga konsekvenserna av den ekonomiska krisen i Europa, sade EU:s sysselsättningskommissionär László Andor när han presenterade 2013 års arbetslöshets- och socialrapport.

Rapporten drar slutsatsen att alltfler EU-medborgare förblir fattiga trots att de har ett arbete, ett fenomen som kallas ”arbetande fattiga”.

– Tyvärr betyder ett arbete inte längre att man kan få ett anständigt liv. Vår analys visar att ett jobb bara är ett sätt att lämna fattigdomen bakom sig i hälften av fallen, sade Andor.

I vissa länder, som Grekland och Spanien, lyckas bara drygt en tredjedel ta sig ur fattigdom efter att de fått ett arbete. I Rumänien och Bulgarien är chansen ännu lägre.

– Även om arbetslösheten gradvis minskas kommer det kanske inte vara tillräckligt för att vända den ökande fattigdomen, sade sysselsättningskommissionären som pekar på växande lönespridning, den stigande andelen deltidsjobb och otrygga anställningar som viktiga förklaringar till att folk som arbetar ändå räknas som fattiga.

GÖSTA TORSTENSSON

FRÅN A TILL X OM GREKLANDS KRIS

Alexandra Pascalidou skildrar Greklands akuta sociala kris i boken "Kaos". Det mänskliga priset för alla drakoniska nedskärningar har blivit skyhögt.

Anekdot, apokalyps, asyl, barbari, demokrati, egoism, ekonomi, kosmopolit, kaos, kris, mytologi, polemik, polyfoni, tragedi, xenofobi ...

Vår kulturella skuld till Grekland är enorm. Vi svänger oss dagligen med ord av grekiskt ursprung utan att tänka på det. Ord som är själva basen för vårt sätt att tänka, hjärtpunkten i det europeiska arvet som föddes i Hellas. Det finns hur många som helst, bara att rabbla vidare:

Anorexi, bulimi, drama, erotik, ekologi, historia, patriotism, skola, taxi, teater?

Kring dessa ord och några till har Alexandra Pascalidou vävt sin bok "Kaos. Ett grekiskt krislexikon". Det är ett smått genialt grepp som låter henne göra fria tematiska nedslag i Greklands dramatiska samtidshistoria.

På samma gång kan hon lyfta fram människorna som drabbats av den värsta ekonomiska, sociala och politiska krisen i Europa sedan 30-talet.

Fram stiger en kör av röster som vittnar om hur överjävligt hårt krisen slår mot mänskliga kollektiv och enskilda individer. Konkurer, självmord, arbetslöshet. Nyfattigdom och stigande desperation.

Och på det politiska planet rasism, nazism och öppet brutalt våld.

Vart tog stillheten, värmen och gästfriheten i mitt Egeiska hav vägen? Skratten och den vida horisonten. De glada, mörka nätterna med diggande långbord och skräp i alla små gränder.

Ingen som någorlunda regelbundet besöker Grekland har kunnat undgå att notera hur stämningen dämpats och gästerna vid borden blivit allt färre.

Först var alla upprörda och förbannade. Sedan kom desperationen smygande. Vem har blåst oss och vad betyder det för mig? Därefter infann sig skammen och resignationen.

"Hur länge", skriver Alexandra Pascalidou,

"orkar ett land spara till sin egen begravning?"

Alldeles nyss var ju allt annorlunda. Aten andades optimism och nyrikedom. Knakande tillväxt och konsumtion. Fulla restauranger och kreditkort utan spärrar. "Live your myth in Greece", som det bombastiskt hette inför OS året 2004.

EMU-inträdet 2001 öppnade för billiga lån men saltade också räkningarna. Det mesta blev plötsligt dyrare och krediterna ännu högre. Konsumtionen flödade, underskotten växte liksom importen, och landets inhemska produktion var förbluffande liten.

Statsskulden skenade och mörkades av den korrupta politiska eliten.

Varför granskade inte EU budgeten bättre innan landet släpptes in i eurozonen? Mycket märkligt. Ansvaret vilar tungt över Bryssel och de tyska bankerna.

Pascalidou skildrar kusligt och fint de stenhårda sociala konsekvenserna av detta sönderfall. Hon kan språket och kommer nära människorna. Hennes egen historia började ju där, familjen gick i exil under juntan, hon pluggade på Kreta och har varit programledare i grekisk tv i vuxen ålder. Pascalidou skriver med stort hjärta och blåser liv i alla kalla fakta.

Reportern för samtal med desperata lärare som slår larm om undernärda barn, avlyssnar överklassens loja kvinnor vid poolkanten, hänger vid soppköken och demonstrationerna vid Syntagmatorget.

"Kaos" lider av vissa upprepningar och ibland en väl käck ton. Jag saknar partier med mer analytisk kyla, och skulle gärna ha lyssnat på andra europeiska röster om kaosets upphov och spridning.

Det är en liten invändning mot en viktig och originell polemisk bok.

Ingen som läser den kan dra någon annan slutsats än att snabba grekiska skuldavskrivningar är nödvändiga. Det mänskliga priset har blivit för högt. Hur den historiska skulden till denna soppa ska fördelas lär man dividera om i några tusen år till.

JAN EKLUND

[Artikeln har tidigare varit publicerad i DN 9 oktober 2013. Här i förkortad form.]

SÖKER "MARKNADSFINANSIERING"

Nyligen sade finansminister Yannis Stournaras att Grekland avser att "upprätta en begränsad tillgång till marknadsfinansiering under 2014".

Det tros handla om att Grekland till varje pris vill undvika nya så kallade nödlån från EU och IMF, för att istället ta upp obligationslån från kapitalmarknaden.

Klart är att Grekland behöver hitta omkring elva miljarder euro [cirka 100 miljarder kronor] för att klara budgeten 2014-2015.

DEMONSTRATIONSFÖRBUD I ATEN

När EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso besökte Grekland med anledning av att landets vid årsskiftet tog över ordförandeskapet i EU, spärrades stora delar av centrala Aten av och demonstrationer förbjöds.

Ceremonin bojkottades av oppositionsledaren Alexis Tsipras från vänsterpartiet Syriza, som är starkt kritiskt till den EU-ledda åtstramningspolitiken.

FÖRHINDRA SPRIDNING AV KRISEN

"För att förhindra spridning av krisen till andra medlemsstater och europeiska banker." EU-kommissionären Ollie Rehn svarar på en fråga från en grekisk EU-parlamentariker om varför den begränsade nedskrivningen av Greklands statskuld som ägde rum 2012 inte genomfördes tidigare, när den hade varit mer effektiv. Rehn grillades i en två timmar lång utfrågning om EU:s krispolitik, skriver EU Observer.

GREKISKA FOLKET SADE STOPP

Grekland var ett testlaboratorium och grekerna var försöksdjuret som skulle offras. Planen från EU, ECB och IMF har varit tydlig: det gäller att få ner de grekiska lönerna så mycket att de börjar kunna tävla med de kinesiska.

Om detta lyckas, väntar samma plan i resten av Europa. Att ungdomslöner nu attackeras i Sverige är bara början.

Men i parlamentsvalet våren 2012 sade grekerna stopp. De sa: vi är inte försöksdjur, vi är människor och vi har rätt till ett anständigt liv.

Om de lyckas stoppa experimentet återstår att se. För det är nu det gäller i Europa: människorna eller bankerna.

BRYSSEL STÅR INTE HÖGT I KURS

På nyåret tog Grekland över som ordförandeland i EU. Det blir ett slimmat ordförandeskap utan sedvanlig pompa och ståt. Budgeten på 50 miljarder euro [450 miljarder kronor] är mindre än vad de flesta ordförandeländer brukar lägga in.

Samtidigt fortätter protesterna mot den av EU [och IMF] dikterade åtstramningspolitiken. Även om de flesta greker fortfarande vill vara kvar i EU, så står Bryssels aktier inte högt i kurs. Särskilt aggrimeras mot Tyskland, som [med rätta] anses hålla i taktipinnen.

ATEN VILL STOPPA MIGRANTER

Grekland, som vid årsskiftet tog över det roterande ordförandeskapet i EU, vill under de sex månader som Aten leder unionen se över migrationspolitiken i och till EU, inte minst för att en stor majoritet av all migration till EU sker över landets östra gräns mot Turkiet.

Premiärminister Antonis Samaras har lovat att använda sitt ordförandeskap i EU till att verka för en "effektivare" migrationspolitik – inte minst för att det nynazistiska partiet Gyllene gryning vinner terräng bland grekiska väljare som vänder sin frustration mot invandrare.

SÄNKTA ARBETSKRAFTSKOSTNADER

IMFchefen Christine Lagarde tycker att utsikterna på arbetsmarknaderna har förbättrats tack vare sänkta arbetskraftskostnader i eurokrisländerna i form av sänkta löner, flexibla anställningsförhållanden och en uppluckring av socialförsäkringssystemen, men, säger hon, "det återstår ännu mycket att göra".

Lagardes talesperson för Grekland, William Murray, säger att "ett stort antal utmaningar" återstår. Murray kräver omedelbart åtgärder i form av nedskärningar av pensioner, avskedanden av tiotusentals offentligt anställda och så vidare.

EU/IMF-trojkan klagar över att de så kallade reformerna inte genomförs tillräckligt snabbt, nu när Grekland är EU:s ordförandeland.

NYA NEDSKÄRNINGAR I STATSBUDGETEN

Eurogruppen, dvs. de 18 euroländernas finansministrar, godkände den 17 december en utbetalning om 1 miljard euro [cirka 9 miljarder kronor] i "nödlån" till Grekland, en utbetalning som försenats med månader sedan "internationella långivare", dvs. EU och IMF, nagelfarit landets efterlevnad av dess andra "räddningspaket".

Hälften av pengarna kommer från eurozonens tillfälliga "räddningsfond" medan den andra halvan tas från de vinster som centralbanker gjort på sina innehav i grekiska statsobligationer sedan de införskaffades under 2012.

Samtidigt har utbetalningen av ytterligare 4,9 miljarder i stöd från eurozonen kört fast kring oenigheter rörande Greklands utgiftsplaner för nästa år och privatiseringar av statligt ägda bolag.

Eurogruppens ordförande, Jeroen Dijsselbloem, sade dock att ministrarna var nöjda med att Grekland hade mött kraven för den första utbetalningen och var optimistiska att det grekiska parlamentet även skulle komma att anpassa sig efter de övriga kraven.

"Jag är säker på att de grekiska myndigheterna snabbt kommer avsluta sina diskussioner med trojkan för att möjliggöra ett slutförande av den pågående översynen av landets anpassningsprogram", sade han i ett uttalande.

Trojkan, bestående av IMF, EU-kommissionen och ECB, återupptar i januari det som kommer utgöra en fjärde översyn av den "räddningsaktionen".

Men missnöjet vad gäller Grekland är stort i såväl Bryssel och Frankfurt som i Washington. Grekernas "reformtakt" har minskat rejält. Enligt ett mejl från IMF som läckt ut till media, genomförde Grekland 28 av de 35 "reformer" de åtagit sig enligt lånekraven. I augusti var siffran 15 av 26. I september 13 av 47, och i oktober var det inte mer än fyra av 20 punkter som genomfördes.

Sammanlagt skulle den grekiska regeringen, för att få nästa låneutbetalning, ha uppfyllt 138 krav från EU/IMF-förmyndarna. I praktiken har den grekiska regeringen klarat mindre än hälften. Den främsta anledningen stavas demokrati [folkstyre, dvs. motsatsen till EU:s och IMF:s agerande]. Antonis Samaras leder en tvåpartiregering [borgerliga Ny Demokrati och socialdemokratiska Pasok] med en härfin majoritet i parlamen-

tet.

Men natten mot den 8 december fick regeringen igenom en åtstramningsbudget för nästa år med 153 röster mot 142 i det grekiska parlamentet. Budgeten innebär ytterligare nedskärningar med 3,1 miljarder euro [över 27 miljarder kronor], och är beställningsverk från EU/IMF-trojkan. Det är framför allt socialförsäkringarna och hälsoväsendet som drabbas.

De åtstramningar som trots allt har verkställts är så hårda att om man bortser från räntebetalningarna till EU och IMF och europeiska storbanker [främst tyska och franska], kommer Greklands budget gå med överskott under 2014.

Grekland är inne i sitt sjätte recessionsår. Den officiella arbetslösheten redovisas till 27,9 procent [61,5 bland ungdomar]. Åtstramningsbudgeten är som att försöka släcka en eld med bensin.

GÖSTA TORSTENSSON

KONTRAPRODUKTIV EKONOMISK POLITIK

Grekland brottas med en statskuld som uppgår till svindlande 160 procent av BNP. För att klara av att betala sina skulder har Grekland fått två "nödlån" från EU [EU-kommissionen och Europeiska centralbanken, ECB] och Internationella valutafonden [IMF]. Det första på 110 miljarder euro. Det andra på 130 miljarder euro. Lånen har fått mot att Grekland genomför hårda nedskärningar och privatiseringar av den offentliga sektorn, sänkningar av löner, pensioner och ersättning till arbetslösa, avregleringar av arbetsmarknaden, och så vidare.

Den av EU och IMF ordinerade åtstramningspolitiken är kontraproduktiv. "Eftersom lägre löner och fler arbetslösa ger lägre efterfrågan sjunker förstas skatteinkomsterna ännu mer. Det blir som en ond spiral. Och lånen som omvärlden pumpar in har ökat skulderna för ett redan skuldsatt Grekland", skriver författaren Björn Elmbrant i boken "Europas stålbad". Ekonomiprofessor Savvas Robolis på Labour Institute, säger till honom under ett besök i Aten att när alla effekter av neddragningarna märkts, kan levnadsstandarden 2015 ha sjunkit till 40 procent jämfört med 2008. "Så det är inte så konstigt att Aten oavbrutet protesterar och demonstrerar", konstaterar Björn Elmbrant.

JAN-ERIK GUSTAVSSON

ATEN KOKAR AV DESPERATION

Första dagen i Aten. När jag kommer ut från hotellet så står den unga kvinnan där. Hennes ögon lyser av desperation. Hon säger "Jag är så hungrig, snälla ge mig några euro". Jag ger några mynt. Hon tackar och försvinner mot matmarknaden i närheten.

Lite senare möter jag en man som vill guida mig runt. "Jag är inte turist" säger jag vänligt. "Vad ska du göra här då", frågar han. "Jag ska träffa vänsterpartiet Syriza", svarar jag ärligt. Mannen mörknar och skriker "Syriza, de jävlarna som vill att vi ska tillhöra Afrika. De vill förstöra landet". Han fortsätter ösa ovetit över mig och den grekiska vänstern. Jag går snabbt därifrån.

I en liten butik frågar den kvinnliga expediten vad jag tycker om landet. Jag säger att fattigdomen är skakande, att EU gör fel mot Grekland. "Tack, så många andra tror krisen beror på att vi greker skulle vara lata. Men vi jobbar hårdare än andra. Jag är i den här affären 16 timmar per dag sju dagar i veckan". Sen berättar hon om sin bror som är universitetslektor men inte fått lön på tre månader. "Han arbetar som pizzabud på kvällarna för att kunna överleva". Hon fortsätter nästan maniskt berätta om andra i hennes familj som drabbats av krisen.

Nästa dag går jag tillsammans med en grekisk vän förbi ett av kyrkans soppkök. Hundratals hungriga människor väntar på sin tur. Jag frågar min vän om jag kan ta ett kort på skylten för soppköket. "Javisst" säger han. Det visar sig vara fel. När jag tagit kortet blir vi stormade av folk som tror att jag fotograferat dem. En kvinna skriker "Det här inte Akropolis". Jag förklarar att jag inte fotograferat någon person, bara skylten. Ingen hör mig. Stämningen är mycket hotfull. I sista stund kommer en av kyrkans ansvariga och slår ut med armarna; "Låt dem gå".

Det är som om hela Aten kokar. Av människors olycka och desperation. Av fattigdom och misär. Av politiska motsättningar och starka känslor.

EU:s och IMF:s extrema åtstramningspolitik har medfört 30 procents arbetslöshet, och för ungdomar hela 65 procent. Minst tre miljoner medborgare saknar försäkringar och har till exempel inte råd att gå till doktorn. Åtstramningarna stänger skolor, sjukhus och vårdinrätt-

BILD: CHRISTER THEMPANDER

ningar. Hemlöshet och hunger breder ut sig.

EU och IMF:s politik vägleds av de europeiska bankernas intressen. Mot dem står tiotusentals greker som vill försvara de mänskliga rättigheterna. Tillsammans bygger de ett nätverk kallat "Solidaritet för alla". Bara i Aten finns elva kliniker där frivilliga läkare efter arbetstid gratis tar emot arbetslösa människor. "Solidaritet för alla" ordnar också direkta transporter av billiga livsmedel från jordbrukare på landsbygden till de fattiga i städerna, utan fördyrande mellanhänder. 22 procent av grekerna sägs få sin mat på detta sätt. Nätverket har stationer där insamlade kläder delas ut. "Solidaritet för alla" hjälper dessutom människor att byta arbetstid med varandra. Ett alternativt samhälle växer fram i nödens spår.

"Allt beslutas direktdemokratiskt på gräsrotsnivå", säger Christos som arbetar i den centrala samordningen. "Vi är ingen nationell ledning, vi bara underlättar arbetet och ger folk verktyg att agera", säger han. Nätverket växer varje dag. Över hela Grekland.

"Det låter som en tyst revolution", säger jag.

"Ja, kanske det", svarar Christos, "men utan internationell solidaritet kommer vi inte att vinna".

Vänsterpartiet Syrizas ledare Alexis Tsipras klagör läget: "Det är ett klasskrig. De arbetande folken i Europa kämpar mot det aggressiva bank- och finanskapitalet. Fronten i detta krig går i södra Europa, i Grekland."

STELLAN HERMANSSON

[Artikeln har tidigare varit publicerad i Flamman]

DAGS ATT BÖRJA TA EUROPA TILLBAKA

Det drar ihop sig till jubileum.

I augusti i år är det hundra år sedan första världskriget bröt ut. En inte alltför djärv gissning är att detta kommer att ge upphov till ett stort antal festtal och tidningsartiklar.

Vi kommer att få höra – många, många gånger – att den enda garantin för att Europa inte ska råka i krig igen är det stora djärva fredsprojektet, den europeiska unionen, EU.

Orsaken till det stora krig som tog nio miljoner soldaters liv i Europa mellan 1914 och 1918 var alltså att det saknades en europeisk centralbank och en gemensam valuta.

Länder som har samma valuta krigar ju inte. Tänk på Jugoslavien och Syrien.

Häromåret stod det i tidningarna att om eurosyste­met gick i upplösning så skulle det bli kaos och till och med krig i Europa inom ett år.

Plötsligt förstod vi: EU handlar inte om kärlek till Europa.

Det outtalade motivet bakom alla dessa fredsprojekt är skrällen för vad européerna kommer att ta sig till om ingen håller tummen i ögat på dem.

Det är ruggigt att tänka sig att vi hyggliga svenskar tvingas dela världsdelen med blodtörstiga fransmän och belgare och spanjorer. Att det enda som hindrar dem från att omedelbart flyga i strupen på varandra är en gemensam valuta.

Och inte nog med det: vi måste också försörja de lata sydeuropéerna, som vår finansminister tog i örat häromåret: "Svenska skattebetalare och andra skattebetalare ska inte behöva betala för att greker väljer att gå i pension vid 40-årsåldern. Det är oacceptabelt."

Europas historia är fyllt av ambitiösa fredsprojekt, från det romerska imperiets Pax Romana, över det Heliga romerska riket av tysk nation till Napoleons kontinentalsystem.

Freds­fördraget i Versailles 1919 lade en solid grund för nästa europeiska storkrig.

Den kol- och stålunion som så småningom skulle utvecklas till EU byggde till stor del på de positiva erfarenheterna från ett annat ambitiöst

europeiskt fredsprojekt, Hitlers nyordning, som tvingade näringslivet i de ockuperade staterna att samarbeta till gagn för den tyska krigsmakten [väl beskrivet av Tony Judt i boken "Postwar"].

Personligen är jag inte så rädd för vad européerna ska ställa till med. Min erfarenhet är att många européer är fredliga och gästvänliga människor, även om det finns en del rötägg som förstör för de andra. Det är trevligt med alla dessa länder där man talar olika språk och äter olika mat.

Det kanske snart är dags för oss som gillar Europa att börja ta Europa tillbaka.

CARSTEN PALMAER

"FÖR ATT FÖRHINDRA SPRIDNING AV KRISEN TILL ANDRA MEDLEMSSTATER OCH EUROPEISKA BANKER."

EU-kommissionären Ollie Rehn svarar på en fråga från en grekisk EU-parlamentariker om varför den begränsade nedskrivningen av Greklands stats­skuld som ägde rum 2012 inte genomfördes tidigare, när den hade varit mer effektiv.

SÅNG OM FRIHET

Det finns ett hav, som ingen ser,
det finns en grav, där ingen dör,
det finns en sol, som ej går ner,
det finns en strand i varje själ.

Och om du vill ditt väl förstå
och vara fri, när molnen gå,
så bygg en värld att leva i,
nu gäller det ditt liv, ditt eget liv!

Det finns en värld, som ej förgår,
det finns ett brev, som ingen läst,
det finns en vind, som allt förstär,
det finns en frihet utan sår.
(Bo Setterlind)

EU VILL FÖRSVAGA FACKFÖRENINGARNA

Enligt en rapport från FN-organet ILO [International Labour Organization] är den rekordhöga arbetslösheten i EU, särskilt inom euroområdet, en konsekvens av alltför hårda nedskärningar i offentliga budgetar i kampen mot den rådande ekonomiska krisen.

ILO menar att EU:s krispolitik har misslyckats och uppmanar till att fokus flyttar från åtstramning och så kallade interna devalveringar [lönesänkningar] till jobbskapande åtgärder.

Om man menar att EU:s krispolitik har som mål att återupprätta den ekonomiska tillväxten och bekämpa arbetslösheten, så har den självklart misslyckats. Jag har emellertid inte mött en enda ekonom som menar att EU:s nedskärningspolitik kommer att ge sådana resultat. Det är därför mycket som tyder på att Trojkans [EU-kommissionen, Europeiska centralbanken, ECB, och Internationella valutafonden, IMF] mål inte är att bekämpa arbetslösheten, men att avveckla välfärdsstaten och försvaga fackföreningsrörelsen i Europa. I så fall lyckas väl den ganska bra, eller hur?

ASBJÖRN WAHL

EUROLÄNDERNAS TYSTA REVOLUTION

Natten mellan den 8 och 9 maj 2010 tvingades EU:s stats- och regeringschefer, anförda av Tysklands förbundskansler Angela Merkel och Frankrike president Nicholas Sarkozy, konstatera det uppenbara – en valutaunion utan en enhetlig finanspolitik och med stora inbyggda olikheter mellan länderna hamnar i problem vid ekonomiska nedgångar.

I en intervju i juni 2011 sade EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso att ”Det här är en tyst revolution med en förstärkt ekonomisk styrning i små steg. Jag hoppas att medlemsländerna har förstått vad de har gått med på.” [Lag & Avtal 4/2011]. Och i ett uppmärksammat tal inför EU-parlamentet hävdade EU-kommissionens ordförande under hösten 2011 att ”vi står inför den största utmaning unionen någonsin sett”.

Sedan krisen bröt ut våren 2010 har EU haft

13 formella toppmöten [enligt Lissabonfördraget ska Europeiska rådet ”sammanträda två gånger per halvår efter kallelse av sin ordförande”, EU-fördraget artikel 15.3].

De viktigaste åtgärder som beslutats de senaste åren: Europeiska planeringsterminen, Europakten/Europluspakten, Reviderad statbiliterhets- och tillväxtpakt [6-sexpacken] samt de så kallade räddningsfonderna, den tillfälliga EFSF och den permanenta ESM, som är villkorade med ”ekonomiska anpassningsprogram”.

Som gräddes på moset kom den finanspakt för euroländerna som beslutades den 2 mars 2012. Pakten innebär en finanspolitisk tvångströja och är en seger för den tyska ”stabilitetspolitiken” och den har kommit till stånd eftersom Tysklands förbundskansler Angela Merkel och Frankrikes president Nicolas Sarkozy under åren blev så samspelade att de till och med hade börjat kallas Merkozy.

GÖSTA TORSTENSSON

TROIKA WATCH HÅLLER KOLL PÅ EU/IMF

Den europeiska fackliga federationen UNI Europe har skapat en sida på Facebook kallad Troika Watch.

Som en följd av eurokrisen har en informell maktgrupp bildats, bestående av representanter från de tre institutionerna EU-kommissionen, Europeiska centralbanken [ECB] och Internationella valutafonden [IMF]. Denna trepartsgrupp går under namnet ”trojkan”.

Trojkan har skött förhandlingar med myndigheterna i Grekland, Irland, Portugal och Cypern om olika avregleringar, nedskärningar, privatiseringar och åtstramningar. Trojkan utfärdar rekommendationer som i praktiken måste följas för att länderna ska få erhålla ekonomiska lån [med ränta] från eurogruppen.

För att hålla koll på de ”reformer” som EU/IMF-trojkan tvingar igenom har UNI Europe bildat en sida på Facebook. Sidan innehåller analyser men också berättelser från arbetstagare och fackföreningar som på olika sätt har drabbats av eurokrisen. Sidan på Facebook hittar du på www.facebook.com/troikawatch. Information om UNI Europe finns på www.uniglobalunion.org.

EVA-BRITT SVENSSON

KATASTROFSCENARIOT: EMU ÖVERLEVER

Bildandet av EMU framstår alltmer som det största ekonomisk-politiska misstaget i modern tid. Delar av Europa, och speciellt eurozonens växande antal krisländer, är sedan flera år offer för en mänsklig, ekonomisk och politisk katastrof.

Allt är inte eurons fel. Men ganska mycket. I en serie artiklar kommer jag att peka på de destruktiva effekter av EMU som gör att en upplösning av valutaunionen är både önskvärd och sannolik.

Vad gäller frågan om hur upplösningen kommer att ske har jag inga enkla svar. Dock torde alla upplösningar av valutaunionen på sikt vara bättre än katastrofscenariot; en permanent kris-hantering ledd av en inkompetent, icke folkvald styrelse som tappat legitimitet hos Europas befolkning.

Under det första halvåret 2013 har rader av politiker, journalister och representanter för EU-kommissionen och ECB – dock inte IMF – kunnat rapportera att eurokrisen är så gott som över. Nya börsrekord har slagits, och räntorna på krisländernas statsobligationer har nått den lägsta nivån på ett par år. I januari 2013 kunde José Manuel Barroso triumferande förkunna att »Euron har räddats. Eurokrisen tillhör historien.« (citerad i The Guardian, 7 januari 2013).

Men det räcker med att öppna en seriös dagstidning som Financial Times för att botas från all eurooptimism. Ett axplock av rubriker på artiklar publicerade en enda dag (den 28 juni 2013) räcker för att påminnas om att EMU är en klubb med fel medlemmar och en inkompetent styrelse:

”Athens fights to avoid implosion of second sell-off deal”, ”Ireland hit by recession as exports fall”, ”Improvisation still key to winding up banks”, ”France risks missing deficit target”, ”Unions strike in protest at austerity in Portugal”, ”Deeper recession adds to challenge for Italy coalition”.

Det ska inte förnekas att en upplösning av den nuvarande eurozonen innebär både ekonomiska och politiska risker. Men det verkliga katastrofscenariot är, enligt min uppfattning, att EMU

hankar sig fram med dagens 18, och kanske rentav 19 eller 20, medlemmar ett antal år till. Vi kommer då ständigt att mötas av rubriker av ovanstående slag som vittnar om recession, folkliga protester, nya åtstramningspaket, politisk oro och regeringskriser samt en valhänt krishantering präglad av brandkårsuttryckningar och politiska kompromisser. Denna ”lösning” skulle innebära ett permanentande av en felaktigt konstruerad valutaunion med en inneboende, procyklisk bias som gör varje varaktig återhämtning av unionens krisländer svår eller omöjlig. Ju längre tiden går utan att ett antal länder får till stånd en skuldavskrivning och ett utträde ur valutaunionen, desto högre fruktar jag att kostnaderna kommer att bli.

Även den politiska demokratin skulle fortsätta att utsättas för svåra påfrestningar. I Trojkans krishantering finns ingen plats för folkligt inflytande. Beslut om krisländernas ekonomiska politik ska ligga fast oavsett valresultat; famös är Mario Draghis ”autopilot” som han hävdade var installerad i Italien, där det alltså inte skulle spela någon egentlig roll vilka som vann parlamentsvalen 2013.

EUROPAS KRIS ÄR INTE BARA EKONOMISK och social. I land efter land kan vi se hur folkstyret har urholkats, hur politikerföraktet ökar och hur främlingsfientliga partier och rörelser vinner terräng i krisens spår. Det som skulle bli ett fredsprojekt har på ett dramatiskt sätt skärpt motsättningarna både inom och mellan länderna. Stödet för det goda i EU, den gemensamma marknaden, riskerar att undermineras och ersättas av nationalism och protektionism.

”You can’t run a gold standard in a democracy”, skriver Mark Blyth efter sin analys av mellankrigstidens katastrofala återinförande av guldmyntfoten. Och EMU är inget annat än en variant av guldmyntfoten – dock med större skillnader i ekonomisk utvecklingsnivå och internationell konkurrenskraft mellan länderna än mellan medlemmarna i den gamla guldmyntfoten. Förr eller senare måste antingen valutaunionen eller den politiska demokratin ge vika.

STEFAN DE VYLDER

HÖGEREXTREM LEDARE INFÖR RÄTTA I GREKLAND

Nikolas Mihaloliakos, ledaren för det högerextrema grekiska partiet Chrysi Avgi [Gyllene gryning], ställs inför rätta tillsammans med andra ledargestalter. De anklagas för att ingå i en kriminell organisation med koppling till en serie våldsdåd, varav minst två med dödlig utgång.

Förutom Mihaloliakos har partiets talesman, ytterligare fyra parlamentsledamöter och över ett dussin andra partimedlemmar gripits, totalt 21 personer. Tillslagen inleddes efter mordet på rapparen och antifascisten Pavlos Fyssas i höstas.

Regeringen har gett domstolen en förteckning på 32 misstänkta brott som kopplas till Chrysi Avgi. Listan inkluderar fyra knivattacker mot invandrare, varav en där offret avled.

För den stora massan var Chrysi Avgi helt okänt. Partiet bestod av en liten krets runt den misslyckade militären och juntasupporten Nikolas Mihaloliakos. Kretsen bestod av före detta junta-medlemmar och greker som återvänt från Sydafrika efter år hos Eugene Terreblanches terrorgrupp AWB.

De har ägnat de senaste trettio åren åt att försöka mörda vänsteraktivister, slåss som volontärer på Serbiens sida i Bosnienkriget, starta tidningar, starta partier för att upplösa dem eller gå in i andra partier, men har aldrig fått mer än en procent i något val.

Vad Chrysi Avgi behövde var en kris. Och de

fick en. Eurokrisen. Grekland är kanske det land som drabbats hårdast. Arbetslösheten närmar sig 30 procent och bland ungdomar är den över 60 procent. I det senaste parlamentsvalet fick Chrysi Avgi 7 procent av rösterna och 18 av parlamentets 300 platser, och blev större än kommunistiska KKE och hälften så stora som socialdemokratiska Pasok. Halva poliskåren röstade på Chrysi Avgi enligt en undersökning.

Klädda i svarta t-tröjor och kamouflagemönstrade militärbyxor har medlemmar i Chrysi Avgi hållit Athens gator i skräck de senaste åren. Flera hundra personer har attackerats, och misstankar finns om att de ligger bakom flera mord. Offren har framför allt varit invandrare, men även vänsteraktivister och homosexuella. Samtidigt berättar medlemmar som hoppat av om stora vapengömmor.

Enligt de senaste opinionsmätningarna är Chrysi Avgi nu tredje största parti med 15 procent. Det är ett enormt stöd för ett parti som betecknas som det mest våldsamma och högerextrema i Europa.

Chrysi Avgi försöker infiltrera arbetarrörelsen genom att ge stöd till strejkande arbetare och fattiga pensionärer. Deras förklaring till den djupa ekonomiska krisen är inte Greklands euromedlemskap, utan de utomeuropeiska invandrarna. I den meningen är de åsiktfränder med det främlingsfientliga Sverigedemokraterna. I övrigt kan Chrysi Avgi få slipsrasisterna i SD att framstå som oskyldiga korgossar.

GÖSTA TORSTENSSON

GREKLAND FÅR BUDGETÖVERSKOTT

Grekländs statsbudget kommer att få ett överskott före räntebetalningar på en miljard euro, motsvarande 8,85 miljarder kronor, för helåret 2013. Det sade landets premiärminister Antonis Samaras i ett tal på den 30 januari. Överskottet till trots kommer Grekland att behöva låna ytterligare tiotals miljarder euro för att kunna betala räntorna på statsskulden till bland annat de andra euroländerna, Europeiska centralbanken [ECB] och Internationella valutafonden [IMF].

EU:S NÖDFOND STÖRST I VÄRLDEN

EU:s så kallade nödfond, ESM, som har kanaliserat stöd till EU:s krisländer, har mest inbetalt kapital i världen.

”I april i år kommer ESM nå över 80 miljarder euro i inbetalt kapital. Då blir vi den internationella institution med mest inbetalt kapital i hela världen, säger fondens chef Klaus Regling.

Snart får fonden också en ny bidragsgivare. Lettland, som nu har infört euron, kommer börja betala in till ESM de kommande månaderna.

KVINNOR DRABBAS HÅRDAST AV EUROKRISEN

Eurokrisen har drabbat kvinnor hårdast men ”stödet” från EU-länderna har främst gått till manssektorer, hävdar det fackliga forskningsinstitutet ETUI i en ny rapport om hur jämställdheten påverkats av den ekonomiska och politiska krisen.

GREKLAND FÅR KRITIK FRÅN EUROGRUPPEN

När den så kallade eurogruppen, dvs. euroländernas finansministrar, träffades den 27 januari i Bryssel beklagade eurogruppens ledare, nederländaren Jeroen Dijsselbloem, att Grekland är fortsatt oense med de internationella långivarna i trojkan, EU-kommissionen, ECB och IMF. Och så länge man inte lyckas enas får Grekland stå utan nytt EU-stöd.

– Eurogruppen kommer inte att godkänna nästa utbetalning [av nödlån] om man inte avslu-

tar den pågående översynen, sade Dijsselbloem.

Det handlar både om skatte- och struktur-reformer [avregleringar och privatiseringar] som Grekland måste leverera. Man hoppas att trojkan ska kunna återvända inom kort. Men även om man kommer framåt i diskussionerna verkar det osannolikt att Grekland ska kunna avsluta sitt stödprogram i år som planerat. De flesta bedömare tror att det kommer krävas ett tredje nödpaket i storleksordningen 10-15 miljarder euro.

LO I OSLO STÖDJER SOLIDARITY FOR ALL

På den nyligen genomförda tvärfackliga Trondheims-konferensen berättade Olaf Svorstol [se bilden] att det inom den norska fackföreningsrörelsen påbörjats en ekonomisk insamling till stöd för Solidarity for All i Grekland. Bland annat har LO-distriktet i Oslo beslutat skänka 5.000 kronor.

FOTO: GÖSTA TORSTENSSON

GREKISKA HÖGEREXTREMISTER SÖKER SAMARBETE

Gábor Vona, ledare för det högerextrema ungerska partiet Jobbik, besökte nyligen London för att träffa ledarna för British National Party [BNP] och grekiska Chrysi Avgi [Gyllene gryning].

De tre ultrahögerextrema partierna sägs planera för att bilda en allians inför EU-valet i maj.

FACKKLUBB SAMLAR PENGAR

Seko Tunnelbaneklubb 111 håller på att slutföra sin insamling till stöd för Grekländs arbetare och arbetslösa. En lastbil full med kläder, skor, leksaker och mat står redo att korsa den europeiska kontinenten. Över 26.000 kronor har samlats in.

– Vi har kontakter med den tvärfackliga fronten Pame, säger Jannis Konstantis, ordförande i klubb 111. Det har bildat kommittéer för att hjälpa de arbetare som på olika sätt kämpar. Det kan handla om allt från strejkkassor, elräkningar till krav från kronofogden.

VARFÖR DENNA SVENSKA LIKGILTIGHET?

Grekland befinner sig i djup kris. Arbetslösheten breder ut sig och ungdomarna flyr landet bara de får en chans. Sjukhus slår igen och folk fryser på gatorna. Det ena sparpaketet efter det andra äts upp av räntan på alla lånen. Den gryning vi ser mitt i eländet är gyllene. Och över alltihop tronar Parthenon, en skimrande dröm som det som en gång var, med det nybyggda Akropolis-museet nedanför vars tredje våning alltjämt ropar på de skulpturer som Lord Elgin kidnappade och placerade på British Museum.

Ändå har invånarna inte låtit sig knäckas. Trots alla nya pålagor, alla nerläggningar och andra umbäranden håller de huvudet högt. Inte minst bärs de av sitt förflutna, av medvetenheten om sitt oomtvistliga kulturella arv. Alltjämt lockas turister att klättra upp på den stolta akropolen i Aten och alltjämt sorlar det på tavernorna, inte mist på de turistbegärliga tolvöarna.

PÅ RHODOS PÅGÅR JUST NU HOTELLBOKNINGARNA för fullt trots att även denna ö tvingats lägga om sin ekonomi. Förr bestod den av sjuotton olika kommuner men krisen har gjort att man slagit ihop dem till en enda storkommun, Rhodos kommun. På så sätt har man rensat ut en del dubbelarbeten och andra administrationer. Men man har inte rustat ner kulturen. Sedan 1996 har Rhodos kommun tagit det fulla ekonomiska och administrativa ansvaret för det internationella författar- och översättarcentrum som uppstod som en följd av den historiska författarkryssningen 1994 – Three Seas Centre for Writers and Translators. Då samlades 400 författare från 30 länder på ett chartrat grekiskt passagerarfartyg, mt "World Renaissance", som sedan under 8 dagar kryssade runt i Svarta havet och Aegeiska havet och gjorde strandhugg i Odessa, Constanta, Varna, Istanbul och Izmir.

Ombord arrangerades uppläsningar och seminarier och smiddes planer för framtiden. Efter kryssningen hölls ett stort möte i Thessaloniki, där Rhodos kommun var närvarande och erbjöd sig att iordningställa ett centrum för alla deltagare. Det blev det forna British

Admiralty, två stora hus som ligger uppkrupna på Monte Smith-berget alldeles vid infarten till staden. Där finns nu tolv generöst utrustade gästrum, kök samt en ekonomibyggnad för kontor, bibliotek och samlingsal. På senare tid har dessutom ett mindre centrum för barn- och ungdomsaktiviteter öppnats i närheten.

Under dessa tjugo år, som vi i höst kommer att fira med en stor internationell konferens om yttrandefrihet och censur i olika former, har över 200 svenska författare gästade centret. Även ett par svenska ministrar har också haft glädje av det.

Men Sverige har inte med ett öre bidragit till dess existens. När jag någon gång förhört mig för på svenska kulturrådet har man kort upplyst mig om att centret inte har någonting med Sverige att göra. Trots att det är ett Unesco-center som tillkom under Unescos beskydd under Federico Meyors tid säger idag det svenska unescorådet att man inte har den svenska regeringens uppdrag att stödja verksamheten!

Det är minst sagt pinsamt att Sverige uthärdar i denna provinsialism. Däremot har Finlands författarförbund gett spontana bidrag till verksamheten. Men det är först och främst skattebetalarna på Rhodos som står för alla kostnader eftersom själva boendet är gratis. Varför då denna generositet i en tid av ekonomisk åtstramning?

JAG TROR ATT DET BEROR EN NEDÄRVVD respekt och medvetenhet om kulturens betydelse på en ö som alltid beskrivits som "a stepstone between cultures". Rent historiskt var ju Rhodos jämte Aten den viktigaste exportstaden för grekisk kultur under antiken. Det var där den berömda retorsskolan i Rhodini låg och där Cicero och Caesar lärde sig vältalighet. Det var på Rhodos som de medeltida korsriddarna från olika sjöfararländer hade sitt högkvarter. Och sedan kom kultur- och massturismen. Under turistsäsongen erbjuder öns hotell cirka 1 miljon sängplatser om året medan den fasta befolkningen inte är fler än c:a 100.000! Därför behövs olika typer av kulturella inslag för att balansera kommersialismen.

Den konferens som nu planeras kommer att ske i samverkan med Rhodos universitet och Rhodos kommun. Framför allt är det yttrandefrihetsfrågorna och den tilltagande censuren som kommer att stå i centrum. Den nu avslöjade massövervakningen av oss alla utgör också en starkt pådrivande yttrandefrihetsinskränkning eftersom den skapar rädsla för olika typer av granskning och för att säga för mycket. Särskilt i Turkiet kan vi idag iaktta att journalisterna råkar illa ut om de överskrider gränserna för vad som anses tillåtet att meddela offentligheten. Samma eller liknande problem finns i hela Mellanöstern.

KONFERENSEN KOMMER ATT INLEDAS av det Egyptiska författarförbundets ordförande Mahmod Salmawy med en rapport om den revolutionära utvecklingen efter "Arab Spring" – eller var det kanske "Arab Autumn"? Rapporter väntas också från Israel, Palestina, Turkiet och naturligtvis från våra egna länder där bland annat den kommersiella kulturpolitiken lägger hinder i vägen för nya och experimentella utgivningar om det inte handlar om rena spöskriverier som när världsuccén Stieg Larsson återuppstår efter sin egen död! Konferensen kommer att hållas den 2-5 oktober i höst och det är vår förhoppning att så många krafter som möjligt ska finna det meningsfullt att stödja oss för att möjliggöra för författare från mindre bemedlade länder att delta samt som en solidaritetsåtgärd för Rhodos kommun och universitet!

PETER CURMAN

REFORMKONTRAKT FÖR EUROLÄNDER

Under den pågående eurokrisen har en rad beslut fattats i rekordtakt som ändrar maktförhållandena i EU. På brysselska betecknas åtgärderna Europeiska terminen, Sexpakten, Europluspakten, Tvåpakten och Finanspakten. Resultatet är en skärpt kontroll över framför allt euroländerna. Bland annat tvingas regeringarna skicka sina budgetförslag till Bryssel för granskning och för utlåtande från EU-kommissionen och Eurogruppen [euroländernas finansministrar] innan de behandlas i nationella [och folkvalda] parlamenten. Samtidigt är en överstatlig kontroll och styrning av bankerna på väg.

BILD: ROBERT ANDERSSON

EU-ländernas stats- och regeringschefer beslutade på det nyligen genomförda EU-toppmötet [19-20 december] om ytterligare åtgärd för ökad kontroll över medlemsländernas ekonomier, nämligen "rättsligt bindande reformkontrakt" som föreslagits av Tysklands Angela Merkel.

De ska ingås bilateralt mellan EU-kommissionen och de enskilda euroländerna för att genomföra så kallade strukturreformer [avregleringar, privatiseringar och andra nyliberala påhitt] i utbyte mot finansiell support från centralmakten i Bryssel.

Formellt kallas kontrakten "partnerskap för tillväxt, jobb och konkurrenskraft". Kristdemokraten Merkel vill bland annat se till att regeringarna genomför det eurofinansministrarna begär, som ändrad arbetsmarknads- och socialpolitik.

Mycket är dock fortfarande oklart om hur "reformkontrakten" ska fungera, hur omfattande de kan vara och varifrån pengarna ska tas. Till EU-toppmötet i oktober nästa år ska EU-kommissionen och ordföranden för Europeiska rådet, Herman van Rompuy, ta fram olika förslag på hur sådana "reformkontrakt" kan utformas. De ska även fundera över hur en fond, som kan fungera som lockbete för de länder som ingår kontrakten, ska se ut.

– Jag är övertygad om att mer ekonomisk koordination är viktigt för marknaden. Det handlar om eurozonens trovärdighet, sade Angela Merkel, som flaggar för att den ökande EU-styrningen av euroländernas ekonomier kan kräva en ändring av EU:s fördrag.

EVA JONSSON

GALLERIET/ROBERT NYBERG

SOLIDARITET 0030 ÄR ETT NYHETSREVY FRÅN NÄTVERKET FÖR GREKLAND SOM UTKOMMER EN GÅNG I MÅNADEN. SIGNERADE ARTIKLAR KAN INNEHÅLLA ÅSIKTER SOM NÄTVERKET FÖR GREKLAND INTE DELAR. REDAKTION: GÖSTA TORSTENSSON, STELLAN HERMANSSON, ROBERT NYBERG OCH MEMI MELISSARATOU-MATTSSON. MEJL: GOSTA.TORSTENSSON@OWNIT.NU. ANSVARIG UTGIVARE: SVEN BRITTON. NÄTVERKET FÖR GREKLAND ÄR EN DEMOKRATISK, ANTIRASISTISK OCH PARTIPOLITISKT OBUNDEN ORGANISATION SOM GENOM INFORMATION OCH UTÅTRIKTAD E AKTIVITETER VERKAR FÖR SOLIDARITET MED GREKLANDS FOLK I DEN EKONOMISKA KRISEN. NÄTVERKET FÖR GREKLAND MOTSÄTTER SIG EUROPEISKA UNIONENS OCH INTERNATIONELLA VALUTAFONDENS ÅTSTRAMNINGSPOLITIK SOM FÖR DJUPAR KRISEN OCH HOTAR DEMOKRATIN.